

Næsten før Svaret havde naaet hende, var hun oppe fra Bænken og skyndte sig afsted.

„Husk . . . du maa ikke løbe!“ raabte Hofjærmesterinden advarende.

Per skævede efter hende over sin Skulder, — og der gled i det samme en Skygge over hans Ansigt.

Der var noget i denne Skyhed, der fremmanede mørke Erindringsbilleder hos ham. Saadan havde ogsaa hans Søkende flyet ham i hans Barn-dom, især naar Faderen ved Morgen- eller Middagsandagten havde holdt en af sine store Straffetaler til ham. Endnu for ganske nylig havde han jo genoplevet det, da han mødte Tvillingerne og de stod der saa forlegne og knap vidste, om de turde se paa ham.

Nabob! Det var naturligvis foragteligt ment. Pigebarnet var jo flygtet for ham som for selve den Onde. Naa — hvad saa? Gad han virkelig bryde sig om, hvad saadan en Smule Præstefrøken tænkte om ham? Siden hvornaar var han bleven saa ringe, at han ængsteligt maatte skotte til Hvermands Mening om ham? — — Eller var der noget andet i Vejen? Var ikke Sandheden den, at han selv var begyndt at føle sin stormende Jagt efter Lykken som en Skam?

Men det nyttede ikke at forfalde til den Slags Spekulationer. Han maatte se at nedkæmpe denne overdrevne Følsomhed, der i den sidste Tid havde ladet ham give sig saa værgeløs i sine skiftende Stemningers Vold. Det var paa Tide, at han gjorde en Ende paa sin Lediggang her og kom tilbage til sit Arbejde. Hvad han end kunde have forbrudt mod sig selv og andre, — i sin Kamp, i sin Flid, i sin ærlige Vilje til at udrette noget godt og nyttigt her i Verden vilde han fremtidig søge